

Το παρόν κείμενο αποτελεί συνέντευξη η οποία πραγματοποιήθηκε από τον Jonathan Payne (μέλος της αναρχοκομμουνιστικής ομοσπονδίας της Ν. Αφρικής ZACF) μεταξύ του Αυγούστου και του Οκτώβρη του 2010, στην οποία μέλη της Αναρχικής Ομοσπονδίας του Ρίο Ντε Τζανέιρο (Federação Anarquista do Rio de Janeiro – FARJ) αναφέρονται στο πως αντιλαμβάνεται η οργάνωση τους τις έννοιες του εσπεσιφισμού (especificismo), του οργανωτικού δυϊσμού, της κοινωνικής παρέμβασης και εισχώρησης (insertion), καθώς και τον ρόλο των αναρχικών πολιτικών οργανώσεων σε σχέση με τα κοινωνικά κινήματα και τον ταξικό αγώνα. Επίσης οι σύντροφοι αναφέρονται στην εισαγωγή της FARJ στο Φόρουμ του Οργανωμένου Αναρχισμού (Fórum do Anarquismo Organizado – FAO), καθώς και στις κοινωνικές επιπτώσεις που έχει για το Ρίο Ντε Τζανέιρο η επιλογή του ως πόλη διεξαγωγής του Μουντιάλ του 2014, όπως και στα αρκετές φορές δύσκολα ζητήματα και ερωτήματα της εύρεσης της αναγκαίας ισορροπίας μεταξύ θεωρητικής και στρατηγικής ενότητας καθώς και της ανάγκης μεγέθυνσης ως οργάνωση (της FARJ). Το πρωτότυπο κείμενο μπορεί να βρεθεί εδώ: <http://www.anarkismo.net/article/19343>

Σχετικά με την ταυτότητα της FARJ αναφέρουμε επιγραμματικά πως πρόκειται για μια ειδική αναρχική οργάνωση που δραστηριοποιείται στο Ρίο Ντε Τζανέιρο της Βραζιλίας, η οποία ιδρύθηκε στις 30 Αυγούστου του 2003 και αναγνωρίζει την καταγωγή της στα έργα αγωνιστών όπως του Ideal Peres (1925-1995), του πατέρα του Juan Perez Bouzas (ή João Peres) (1899-1958) και του José Oiticica (1882-1957). Επίσης θεωρεί τον Αναρχικό Συνασπισμό (Aliança Anarquista) που ιδρύθηκε το 1918, και το Ελευθεριακό Κομμουνιστικό Κόμμα (Partido Comunista), που ιδρύθηκε το 1919 (όχι το ρεφορμιστικό κοινοβουλευτικό κομμουνιστικό κόμμα που ιδρύθηκε το 1922), ως οργανώσεις που επηρέασαν σημαντικά την ίδια. Ενώ θεωρεί επίσης ως ιστορικές αναφορές τα συνδικάτα που επηρεάστηκαν από τους αναρχικούς στις αρχές του 20ου αιώνα όπως την Εργατική Ομοσπονδία του Ρίο Ντε Τζανέιρο (Federação Operária do Rio de Janeiro – FORJ), η οποία ιδρύθηκε το 1906, καθώς και όλες τις αναζητήσεις για τον “κοινωνικό φορέα του αναρχισμού” που έλαβαν χώρα στις δεκαετίες του 1940 και 1950, και επίσης στις δράσεις που πραγματοποιήθηκαν από το τέλος της στρατιωτικής δικτατορίας.

Για τους αναγνώστες που δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη γνώση της έννοιας του οργανωτικού δυϊσμού, θα μπορούσατε να εξηγήσετε ποια ήταν η ανάγκη για εσάς δημιουργίας μιας ειδικής αναρχικής πολιτικής οργάνωσης στο Ρίο Ντε Τζανέιρο, καθώς και τι είδους διαδικασίες χρειάστηκε να ακολουθήσετε ώστε να φτάσετε σε αυτό το συμπέρασμα και να δημιουργήσετε την FARJ;

FARJ: Ο όρος “οργανωτικός δυϊσμός”, με τον τρόπο που χρησιμοποιείται στα αγγλικά (σμμ. και στα ελληνικά) βοηθάει στο να εξηγήσει την ιδέα της οργάνωσης την οποία προωθούμε εμείς ή αλλιώς αυτό το οποίο έχει ιστορικά ονομαστεί ως συζήτηση μεταξύ του “κόμματος και του μαζικού κινήματος”. Κοινώς η παράδοση του εσπεσιφισμού (especificista) βρίσκει

τις ρίζες της στους Μπακούιν, Μαλατέστα, DieloTruda, Αναρχική Ομοσπονδία της Ουρουγουάης (FAU) καθώς και σε άλλους αγωνιστές και οργανώσεις που ήταν υπέρ της διαφοροποίησης μεταξύ των (διαφόρων) επιπέδων οργάνωσης. Το παραπάνω περιέχει δύο επίπεδα: από τη μια υπάρχει το ευρύ επίπεδο που ονομάζεται “κοινωνικό επίπεδο” και αποτελείται από διάφορα λαϊκά κινήματα και από την άλλη υπάρχει το “πολιτικό επίπεδο”, το οποίο αποτελείται από αναρχικούς αγωνιστές που είναι οργανωμένοι με βάση μια συγκεκριμένη πολιτική και ιδεολογική βάση.

Αυτό το μοντέλο βασίζεται σε κάποιες λίγες θέσεις, σύμφωνα με τις οποίες τα λαϊκά κινήματα δεν μπορούν να περιοριστούν σε ένα συγκεκριμένο ιδεολογικό “στρατόπεδο” -και από αυτή την άποψη διαφέρουμε από τους αναρχοσυνδικαλιστές για παράδειγμα- μιας και πρέπει οι ίδιοι να οργανώνονται σύμφωνα με τις ανάγκες τους (γης, στέγης, εργασίας, κλπ), ομαδοποιώντας γύρω τους μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού. Αυτό πρόκειται για το κοινωνικό επίπεδο ή μαζικό κίνημα όπως έχει ονομαστεί ιστορικά. Αυτό το μοντέλο υποστηρίζει πως ο ρόλος μας εντός αυτών των κινήματων δεν είναι μόνο η είσοδος μας σε αυτά, ακόμα και να αναγνωριζόμαστε εντός αυτών ως αναρχικοί, αλλά χρειάζεται και η οργάνωση μας εντός αυτών (των κινήματων), έτσι ώστε να αποτελούμε μια αξιοσημείωτη κοινωνική δύναμη που θα διευκολύνει και θα καταστήσει δυνατή την προώθηση του προγράμματός μας καθώς και θα υπερασπιστεί (αυτό το πρόγραμμα) από τις (πολιτικές) επιθέσεις των αντιπάλων μας που έχουν άλλα προγράμματα. Ωστόσο πρέπει να διατηρούμε στο μυαλό μας πως δεν προωθούμε την συμμετοχή κάποιου στο ένα ή στο άλλο επίπεδο, μιας και οι αναρχικοί είναι και αυτοί εργαζόμενοι οπότε αποτελούν μέρος του γενικότερου συνόλου που ονομάζουμε εκμεταλλευόμενη τάξη και για αυτό οργανώνονται οι ίδιοι ως μέρος της τάξης εντός των κοινωνικών κινήματων. Ακόμα κι έτσι όμως, καθώς αυτό το επίπεδο οργάνωσης έχει τα όριά του, οι αναρχικοί οργανώνονται επίσης και σε πολιτικό επίπεδο, ως αναρχικοί, έτσι ώστε να μπορούν να έχουν ένα σαφές έργο και ιδεολογία.

Αυτό που ονομάζουμε ειδική αναρχική οργάνωση δεν αποτελεί κάτι καινούργιο για το αναρχικό κίνημα, μιας και έχει τις ρίζες του στις τακτικές του Μπακούιν, όταν εντός της Πρώτης Διεθνούς είχε ιδρύσει την Συμμαχία της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας το 1868. Ο Μαλατέστα αναπτύσσοντας περαιτέρω τις θέσεις του Μπακούιν σχετικά με την ενεργή μειοψηφία, είχε ένα παρόμοιο τρόπο σκέψης, όπως ακριβώς και οι εξόριστοι ρώσοι της DieloTruda, η FAU, και αρκετοί άλλοι. Αυτή η συγκεκριμένη ομαδοποίηση των αντιεξουσιαστών επαναστατών βασίζεται σε κοινές θέσεις σχετικά με τους στόχους, τις στρατηγικές και τις τακτικές τους. Δηλαδή, η ειδική αναρχική οργάνωση δεν είναι μια πρόσφατη “εφεύρεση”, αλλά έχει τις ρίζες της στην εδραίωση του ίδιου του αναρχισμού ως ένα επαναστατικό εργαλείο, το οποίο και πρωτοσυναντάμε στις δράσεις του Μπακούιν.

Κατά την ιστορική ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος, αυτή η θέση παραμερίστηκε σε διάφορες χώρες, σύμφωνα με την άποψη πως ο “συνδικαλισμός” (που συγκέντρωνε το σύνολο των κοινωνικών κινήματων) ήταν από μόνος του αρκετός. Κάτι το οποίο για εμάς δεν ισχύει, μιας και θεωρούμε πως το καθήκον της ειδικής αναρχικής οργάνωσης, την οποία ο Μαλατέστα αποκαλούσε αναρχικό “κόμμα”, είναι να παρέχει μια σαφή αναρχική δύναμη γύρω από ένα κοινό σκοπό και να κινητοποιήσει τα κοινωνικά κινήματα, προχωρώντας όλο και παραπέρα από τα (αρχικά) αιτήματά τους, έτσι ώστε να μπορέσει να δημιουργήσει την βάση ενός επαναστατικού μετασχηματισμού.

Είναι σημαντικό να τονίσουμε πως ο οργανωτικός δυισμός δεν σημαίνει την ύπαρξη μιας σχέσης υποταγής ή ιεραρχίας μεταξύ των δυο αναφερόμενων μεθόδων, σύμφωνα με την αναρχική μας κατανόηση η ειδική αναρχική οργάνωση και τα κοινωνικά κινήματα είναι συμπληρωματικά το ένα με το άλλο. Η ειδική αναρχική οργάνωση προϋποθέτει την ύπαρξη ηθικών και οριζόντιων σχέσεων, οι οποίες προφανώς και αποκλείουν οποιαδήποτε σχέση κυριαρχίας και ιεραρχίας σε οποιαδήποτε δραστηριότητα αυτή συμμετέχει.

Στο Ρίο ντε Τζανέιρο, υπήρξαν δυο προσπάθειες αναρχικών για την ίδρυση ειδικών αναρχικών οργανώσεων, όμως η καταστολή ανέβαλε τις προσπάθειες τους. Οι σύντροφοι θεωρούσαν πως η παλινδρόμηση και αποδυνάμωση του επαναστατικού συνδικαλισμού θα μπορούσε να καταδικάσει και τον ίδιο τον αναρχισμό. Και αυτό ακριβώς είναι που συνέβη, ο συνδικαλισμός δεν ήταν “αρκετός” ενώ ο επαναστατικός αναρχικός συνδικαλισμός είχε αρχίσει να αποδυναμώνεται ήδη από την δεκαετία του 30. Στις δεκαετίες του 1940 και του 1950, οι σύντροφοι στο Ρίο ντε Τζανέιρο (και επίσης στο Σάο Πάολο) ίδρυσαν τις οργανώσεις τους, οι οποίες όμως ήταν τελείως αποκομμένες από τα κοινωνικά κινήματα και οργανώθηκαν προσπαθώντας να αντιστρέψουν αυτή η εικόνα.

Στη δεκαετία του 60 η στρατιωτική χούντα και οι υπάρχουσες συνθήκες του αναρχικού κινήματος καθυστέρησαν περαιτέρω το εγχείρημα της δημιουργίας μιας ειδικής αναρχικής οργάνωσης στο Ρίο ντε Τζανέιρο. Με το κίνημα πλήρως

αποδιοργανωμένο από την καταστολή των χρόνων της δικτατορίας, οι δεκαετίες του 80 και του 90 ήταν κυρίως δεκαετίες συντονισμού και ένωσης παλιών και νέων αγωνιστών, έργο που σε μεγάλο βαθμό επιτεύχθηκε λόγω του αδιάκοπου έργου και πάθους του IdealPeres. Δεν ήταν μόνο καιρός να επανέλθουν οι παλιές συζητήσεις και προβληματισμοί, αλλά επίσης και οι σημαντικές εμπειρίες αγώνα που οι αναρχικοί είχαν συσσωρεύσει μέχρι τότε, ακόμα και αν δεν ήταν γύρω από μια κοινή στρατηγική (καταλήψεις, λαϊκές ομάδες επιμόρφωσης, παρουσία στα συνδικάτα κλπ).

Στις αρχές του 2001 αισθανθήκαμε πως ήταν η στιγμή να κάνουμε το επόμενο βήμα, και να εγκαταλείψουμε το μοντέλο των "κέντρων κουλτούρας", γύρω από το οποίο οργανωνόμασταν από το 80 και να σχηματίσουμε μια πολιτική οργάνωση πιο κατάλληλη για την προσέγγιση και δράση στα διάφορα κοινωνικά κινήματα. Είχαμε ήδη κάποια εμπειρία σε δραστηριότητες με κοινωνικά κινήματα, και με βάση την απόφαση μας πως ο αναρχισμός πρέπει να λειτουργήσει κατάλληλα ώστε να παρακινήσει τους λαϊκούς αγώνες, κατέστη σαφές πως θα έπρεπε να ερευνήσουμε και να σχηματίσουμε κάτι πιο οργανωμένο και με περισσότερη συνοχή, ένα μέσο και όργανο το οποίο θα μας επέτρεπε να εμβαθύνουμε το έργο μας προς την κατεύθυνση που φαινόταν αναγκαία.

Τότε αναρχικοί από διαφορετικές ομάδες και ρεύματα στο Ρίο ντε Τζανέιρο ήρθαν σε επαφή με σκοπό να συζητήσουν την πρόταση ίδρυσης μιας οργάνωσης. Οι περισσότεροι από αυτούς είχαν ήδη εμπειρία σε κοινωνικούς αγώνες, αλλά δεν είχαν αναλύσει και συζητήσει ποτέ τον τρόπο και την δομή του οργανωτικού μοντέλου που έπρεπε να αναπτυχθεί. Μια από αυτές τις ομάδες αποχώρησε από την διαδικασία και αποφάσισε να προχωρήσει στις δικές της ξεχωριστές συζητήσεις. Αργότερα αυτή η ομάδα κατέληξε στην δημιουργία της Εξεγερσιακής Αναρχικής Ομοσπονδίας, την οποία και αργότερα μετονόμασαν UNIPA (Αναρχική Λαϊκή Ένωση - União Popular Anarquista). Οι ομάδες που παρέμειναν στην αρχική συζήτηση κατέληξαν τελικώς στην ίδρυση της FARJ το 2003. Είναι σημαντικό να αναφέρουμε εδώ πως η δημιουργία της FARJ ήταν αποτέλεσμα συσσώρευσης εμπειριών τουλάχιστον μιας δεκαετίας, μέσω της παρουσίας αναρχικών σε διάφορα κοινωνικά κινήματα στο Ρίο ντε Τζανέιρο.

Πως βλέπετε τον ρόλο σας, ως μια ειδική αναρχική οργάνωση σε σχέση με τα κοινωνικά κινήματα;

FARJ: Ο ρόλος της ειδικής αναρχικής οργάνωσης είναι να δρα σαν καταλύτης στα κοινωνικά κινήματα. Δεν θεωρούμε πως οι πολιτικές οργανώσεις πρέπει να οδηγούν ή να διευθύνουν τους αγώνες, όπως θεωρούν οι μαρξιστικές και λενινιστικές οργανώσεις. Η αντίληψη του Μπακούιν σχετικά με την ενεργή μειοψηφία είναι πολύ χρήσιμη για εμάς σχετικά με αυτό το ζήτημα. Μια ενεργή μειοψηφία δεν επιβάλλει, κυριαρχεί ή ιδρύει ιεραρχικές σχέσεις ή ελέγχει τα κοινωνικά κινήματα.

Ο ρόλος της ειδικής αναρχικής οργάνωσης στα κοινωνικά κινήματα δεν είναι να προσεγγίσει την κοινωνία στο πλαίσιο των αιτήματων των εν λόγω κινήματων, αλλά να καταφέρει να διαχύσει και να μπολιάσει στα κινήματα τις ελευθεριακές πρακτικές (άμεση δράση, αυτονομία, αυτοδιαχείριση, κλπ), που πρεσβεύει χωρίς "δογματισμούς". Το παραπάνω συνεπάγεται τεράστια ευθύνη και προϋποθέτει επίσης και μια ηθική σχέση με αυτά τα κινήματα. Πράγμα το οποίο μας οδηγεί στην προσπάθεια από μέρους μας καταπολέμησης κάθε είδους χαλιναγώγησης των κοινωνικών κινήματων, καθώς και κάθε γραφειοκρατίας, υποστηρίζοντας την εσωτερική οργάνωση των κινήματων, και καταβάλλοντας κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε αυτά τα κινήματα να στέκονται στα δικά τους πόδια.

Η FARJ κάνει έναν διαχωρισμό μεταξύ κοινωνικής δράσης και της κοινωνικής εισχώρησης (insertion). Μπορείτε να ορίσετε αυτά τα δυο;

FARJ: Ναι όντως κάνουμε μια διάκριση μεταξύ των δυο. Όπως το θέτουμε και στο πρόγραμμα μας: "η κοινωνική δράση αποτελεί την διαδικασία κατά την οποία η αναρχική οργάνωση γίνεται συνειδητό μέρος της ταξικής πάλης, έχοντας σαν αποτέλεσμα την αλληλεπίδραση των εκμεταλλευομένων τάξεων με τον αναρχισμό". Ενώ η κοινωνική εισχώρηση αποτελεί "την διαδικασία κατά την οποία τα κοινωνικά κινήματα επηρεάζονται και αφομοιώνουν αναρχικές πρακτικές. Έτσι η αναρχική οργάνωση πραγματοποιεί μια κοινωνική δράση όταν ξεκινάει ή αναπτύσσει μια δραστηριότητα με τα κοινωνικά κινήματα, ενώ πραγματοποιεί κάποια κοινωνική εισχώρηση όταν καταφέρνει να επηρεάσει αυτά τα κινήματα μέσω της υιοθέτησης αναρχικών πρακτικών από μέρους τους".

Για να μπορέσουμε να το εξηγήσουμε περαιτέρω με πρακτικούς όρους, για εμάς το πιο σημαντικό έργο της αναρχικής οργάνωσης είναι να λειτουργεί ως ένας κινητήρας/εργαλείο των αγώνων των κοινωνικών κινήματων, των συνδικάτων κλπ και υπό αυτήν την έννοια έχουμε πάντα ως στόχο μας την δημιουργία ή συμμετοχή σε ήδη υπάρχοντα κινήματα.

Εν συνεχεία όταν συμμετέχουμε σε ένα κίνημα το οποίο δεν λειτουργεί με την στρατηγική που εμείς υποστηρίζουμε τότε αυτό αποτελεί μια κοινωνική δράση, όταν πχ συμμετάσχουμε σε ένα κίνημα άστεγων στο οποίο οι δράσεις και το πρόγραμμα του τελικώς δεν καταφέρνουμε να συγκλίνουν με το δικό μας πρόγραμμα. Σε γενικές γραμμές τα πρώτα βήματα μιας αναρχικής οργάνωσης εντός ενός κοινωνικού κινήματος αποτελούν μια τέτοια κοινωνική δράση, όμως είναι σημαντικό να προσπαθούμε να επιτύχουμε την κοινωνική εισχώρηση ανάλογα πάντα βέβαια και με τις συνθήκες που επικρατούν κλπ. Βάσει λοιπόν των παραπάνω ορισμών, η κοινωνική εισχώρηση επιτυγχάνεται, όταν ξεκινώντας με την συμμετοχή μας σε ένα κίνημα (κοινωνική δράση), καταφέρνουμε να πετύχουμε την αναρχική στρατηγική μας εντός των πρακτικών του εν λόγω κινήματος. Για εμάς δεν αρκεί απλά να συμμετέχουμε εντός των κινήματων και να τα γνωρίσουμε, αλλά είναι απαραίτητο να βρισκόμαστε εκεί με ένα (αναρχικό) πρόγραμμα και να αγωνιστούμε για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη εφαρμογή του.

Στο πρόγραμμα μας προτείνουμε μια αποφασιστική στρατηγική προσέγγισης και δράσης στα κινήματα, ξεκινώντας με την εύρεση μαζικών κινήματων χωρίς την ύπαρξη θρησκευτικών ή ιδεολογικών κριτηρίων στις επιλογές μας, τα οποία να έχουν ταξικά χαρακτηριστικά, δηλαδή να έχουν ως βάση τους την τάξη των εκμεταλλευομένων κομματιών της κοινωνίας, έχοντας ως βασικό μας μέσο για την ικανοποίηση των αιτημάτων αυτών των κινήματων τους μαχητικούς αγώνες και όχι τυχόν διαταξικές συμμαχίες ή συμφωνίες με υπουργικά συμβούλια κλπ., τα οποία να είναι αυτόνομα από οργανώσεις και θεσμούς της εξουσίας όπως τα κόμματα, το κράτος κλπ. Ενώ επίσης θα χρησιμοποιούν την άμεση δράση για να κατακτήσουν τα ταξικά αιτήματα της ίδιας τους της τάξης, λαμβάνοντας τις αποφάσεις τους αμεσοδημοκρατικά, δηλαδή μέσω οριζόντιων δομών και της συμμετοχής όλων των εμπλεκόμενων εντός του εκάστοτε αγώνα στην διαδικασία λήψης αποφάσεων, χωρίς την ύπαρξη αρχηγών και ηγεσίας, ακολουθώντας τις αρχές της αυτοδιαχείρισης και του συνομοσπονδισμού. Ενώ τέλος αποσκοπούμε σε μια μακροπρόθεσμη προοπτική που μπορεί να παρακινήσει τις καθημερινές επιμέρους κατακτήσεις δημιουργώντας και παρακινώντας αγώνες με σοσιαλιστικούς και επαναστατικούς στόχους. Εν ολίγοις όσο πιο πολύ καταφέρνουμε να προωθήσουμε αυτή την στρατηγική εντός των κινήματων, τόσο περισσότερο και τα μέλη του δρουν με αυτόν τον τρόπο και τόσο μεγαλύτερη κοινωνική εισχώρηση καταφέρνουμε να πετύχουμε. Συνοψίζοντας λοιπόν μπορούμε να κάνουμε την εξής βασική διάκριση, κατά την οποία η κοινωνική δράση αναφέρεται στην συμμετοχή ενώ η κοινωνική εισχώρηση αναφέρεται στην επιτυχή εφαρμογή ενός αναρχικού προγράμματος εντός των κινήματων. Η κοινωνική δράση πρέπει να αποτελεί το πρώτο βήμα και η κοινωνική εισχώρηση τον επιθυμητό στόχο εντός των κινήματων.

Εστιάζουμε στα κοινωνικά κινήματα και έτσι οι κοινωνικές δράσεις δεν επιλέγονται ούτε γίνονται τυχαία, και υπό αυτή την άποψη δεν μπορούμε να θεωρήσουμε μια οποιαδήποτε εξεγερσιακή δράση, όσο αξιοθαύμαστη και αν είναι όταν γίνεται εναντίον των καταπιεστών, ως κοινωνική δράση. Πρώτον υπάρχει το ζήτημα και το ερώτημα του πεδίου στο οποίο λαμβάνει χώρα ο ταξικός αγώνας και των προοπτικών που αυτό προσφέρει για μια πλατιά λαϊκή οργάνωση. Εάν αντιλαμβανόμαστε την τάξη των εκμεταλλευομένων ως τους πρωταγωνιστές της επανάστασης, τότε αποτελεί προφανή και βασικό μας στόχο η δράση με κινήματα που αποτελούνται από τους καταπιεσμένους από τον καπιταλισμό.

Αυτά τα κινήματα μπορεί να υπάρχουν ήδη, είτε πρέπει να δημιουργηθούν, κάτι που μπορεί να αποτελέσει και καθήκον της ειδικής αναρχικής οργάνωσης. Οι κοινωνικές δράσεις απαιτούν και κάποιες συστηματοποιήσεις, όπως το να γίνονται τακτικά και να αναπτύσσονται σε λίγο έως πολύ σταθερές βάσεις και να έχουν, ή έστω να αποσκοπούν να έχουν, ταξικό χαρακτήρα. Είναι σημαντικό να έχουμε υπόψιν μας τους στόχους μας, έτσι ώστε να αποφεύγουμε τον κίνδυνο του να χρησιμοποιούμε ακτιβιστικές δράσεις και μεθόδους απλά για χάριν του ακτιβισμού ή της χωρίς ουσίας σπατάλης δυνάμεων που είναι απαραίτητες για την προώθηση και την περεταίρω ανάπτυξη των αγώνων. Πρέπει να τονίσουμε πως οι κοινωνικές δράσεις απαιτούν το όσο το δυνατόν περισσότερο πάθος, επιμονή και αποφασιστικότητα από μέρους μας, πράγμα το οποίο κάνει απαραίτητη την ύπαρξη μιας κάποιας συγκεκριμένης στάσης πάνω στο ζήτημα. Κάτι το οποίο η FAU (αναρχική ομοσπονδία της Ουρουγουάης) ονομάζει αγωνιστικό προφίλ, ένας όρος που μας καλύπτει και τελευταία έχουμε αρχίσει να τον παίρνουμε σοβαρά υπόψιν μας. Μιας και κατά την γνώμη μας δεν υπάρχει κάποια σοβαρή πολεμική που να επιφέρει αποτελέσματα όταν υπάρχει μια σημαντική ασυμφωνία στην στάση των αγωνιστών. Προφανώς βέβαια και σε καμία περίπτωση δεν θέλουμε μια ομοιογενή συμπεριφορά και δράση από τους αγωνιστές μας και σαφώς και εντός της οργάνωσης υπάρχουν τόσες προσωπικότητες και ταμπεραμέντα όσα και τα μέλη της.

Θεωρούμε πως πρέπει να μελετάμε όλες τις εμπειρίες και παραμέτρους που αντιμετωπίζουμε μέσω των κοινωνικών μας δράσεων, και τα συμπεράσματα αυτών να χρησιμεύουν ως κινητήριοι μοχλοί εντός της ειδικής αναρχικής μας οργάνωσης

τόσο σε επίπεδο θεωρίας όσο και πράξης. Μπορεί να έχουμε ένα καταστατικό το οποίο καθορίζει τις βασικές μας αρχές, όμως οι κοινωνικές μας δράσεις μας φέρνουν αντιμέτωπους με ζητήματα τα οποία δεν μπορούν να αναλυθούν και να λυθούν μόνο μέσω μιας αφηρημένης θεωρητικής ανάλυσης. Γι αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι απαραίτητο οι αγωνιστές μας να μην αποτελούν ένα εξωγενές ή εντελώς απόμακρο “ξένο σώμα” στα κινήματα τα οποία δραστηριοποιούνται. Είναι απαραίτητο να μπορείς να δίνεις χώρο στους υπόλοιπους και να τους ακούς, να είσαι υπομονετικός και βέβαια πάνω απ' όλα, να είσαι πραγματικά αυθεντικός και ειλικρινής στις δράσεις που συμμετέχεις. Μιας και ο ενστερνισμός και η πραγμάτωση των αξιών τις οποίες υπερασπιζόμαστε εντός αυτών των κινήματων δεν θα έρθει μέσα από κάποια κατήχηση ή μέσω φλύαρων μεγαλεπήβολων ομιλιών και λογύδριων μας, αλλά μόνο μέσω από την συμπόρευση με τα υπόλοιπα άτομα που συμμετέχουν στα κινήματα αυτά, όντας ο ένας δίπλα στον άλλο και μέσω της συντροφικότητας και αλληλεγγύης του αγώνα που αναπτύσσεται μέσω της καθημερινής εμπειρίας στις κοινωνικές δράσεις. Είναι αδύνατο να αναπτύξουμε οποιαδήποτε πραγματική κοινωνική δράση, εάν απλά αλληλεπιδράμε, συνομιλούμε και κοινωνικοποιούμαστε μόνο μεταξύ μας.

Από την πρώτη μου επίσκεψη στην FARJ το 2005 έχετε αναπτύξει ένα νέο τμήμα/μέτωπο, το οποίο ονομάζετε Αναρχισμός και Φύση, εντός της οργάνωσης. Θα μπορούσατε εν συντομία να μας αναφέρετε τις δράσεις, το επίκεντρο και τη δομή αυτού του μετώπου καθώς και των υπόλοιπων δυο που έχετε, πέραν από τις δράσεις που έχει με άλλα κοινωνικά κινήματα;

FARJ: Γενικώς δρούμε εντός των κοινωνικών κινήματων μέσω των μετώπων μας. Το Μέτωπο των αστεακών κοινωνικών κινήματων δρα κατά κύριο λόγο εντός του MovimentodosTrabalhadoresDesempregados – PelaBase (MTD-RJ) (Κίνημα Ανέργων – Από την Βάση), το οποίο είναι ένα κίνημα αποτελούμενο από άνεργους και γενικά από όλους όσους επωμίζονται τις συνέπειες της καπιταλιστικής μορφής οργάνωσης με κάποιον τρόπο. Το συγκεκριμένο κίνημα οργανώνεται γύρω από τις ανάγκες της κοινότητας και των γειτονιών στις οποίες δραστηριοποιείται. Στην πραγματικότητα μπορούμε να πούμε πως έχουμε κάποιους πυρήνες, που στην πλειοψηφία τους δραστηριοποιούνται σε φαβέλες (δήμοι/παραγκουπόλεις) και σε κοινότητες της περιφέρειας στο Ρίο ντε Τζανέιρο. Στον πυρήνα του ComplexodosMacacos (μια φαβέλα στο Ρίο ντε Τζανέιρο) για παράδειγμα δουλεύουμε, κατ' ουσία, με την λαϊκή εκπαίδευση, και συμμετέχουμε σε μια οργάνωση, η οποία οργανώνει μια σειρά μαθημάτων που παραδίδονται σε μαθητές που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα παρακολούθησης ιδιαίτερων μαθημάτων, ώστε να μπορέσουν να προετοιμαστούν για τις εισαγωγικές εξετάσεις για τα κρατικά πανεπιστήμια. Ο συγκεκριμένος πυρήνας ο οποίος βρίσκεται εντός του Κέντρου Κοινωνικής Κουλτούρας (CentrodeCulturaSocial), δραστηριοποιείται επίσης και στην παραλαβή και επαναχρησιμοποίηση ρούχων και πρώτων υλών, κάτι το οποίο οργανώνεται από έναν σύντροφο, ο οποίος ζούσε σε μια κατάληψη στην οποία υπήρχε ένας πυρήνας της MTD-RJ και η οποία εκκενώθηκε από κρατική εισβολή πριν ένα μίση χρόνο.

Ο πυρήνας του συγκροτήματος (φαβέλας) Penha ασχολείται κυρίως με πιο πολιτισμικά θέματα όπως για παράδειγμα την δημιουργία και υποστήριξη μουσικών χιπ χοπ σχημάτων στην περιοχή. Επίσης υπάρχουν κάποιες άλλες γειτονιές στο συγκρότημα του Mare με προπαρασκευαστικά κέντρα μαθημάτων, στις οποίες τα μέλη του MTD-RJ συμμετέχουν ως δάσκαλοι. Ενώ επίσης εκτός του Ρίο έχουμε έναν πυρήνα στην πόλη Petrópolis, η οποία συμμετέχει και ασχολείται με δράσεις που έχουν να κάνουν με την δημόσια συγκοινωνία και άλλα παραπλήσια ζητήματα. Όπως μπορείτε να καταλάβετε υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός διαφορετικών ζητημάτων με τα οποία οι πυρήνες μας ασχολούνται, όμως το σημαντικότερο είναι πως μέσω των δράσεων τους στην MTD-RJ καταφέρνουν να είναι συντονισμένα μεταξύ τους και να φέρουν κοντά διαφορετικούς συντρόφους, των οποίων η ιδεολογία τους είναι αντικαπιταλιστική και σχετίζεται με την συμμετοχή και την οργάνωση κινήματων από τα κάτω, χωρίς την οποιαδήποτε συμμετοχή κομμάτων, επιχειρήσεων κλπ. Σε ένα μικρότερο βαθμό το Τμήμα των αστεακών κοινωνικών κινήματων συμμετέχει και στο Ακαδημαϊκό Κέντρο Ιστορίας (CentroAcadêmicodeHistória) του ομοσπονδιακού πανεπιστημίου του Ρίο ντε Τζανέιρο, μέσω συντρόφων που είναι φοιτητές. Μιας και θεωρούμε πως είναι ιδιαίτερα σημαντικό να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες συνδέσεις μεταξύ των φοιτητικών και των λαϊκών κινήματων, εάν θέλουμε να πετύχουμε οποιονδήποτε κοινωνικό μετασχηματισμό.

Εν συνεχεία το μέτωπο μας των κοινοτήτων είναι υπεύθυνο για την οργάνωση του κέντρου κοινωνικής κουλτούρας (CentrodeCulturaSocial/CCS-RJ), το οποίο βρίσκεται στην γειτονιά της Vilalsabel και ασχολείται κυρίως με τα κοινωνικά ζητήματα της κοινότητας του MorrodosMacacos. Εντός του CCS-RJ υπάρχουν διάφορες ομάδες και εγχειρήματα. Μερικά από αυτά είναι διάφορες ομάδες που ασχολούνται με την λογοτεχνία και τον κινηματογράφο, όπου συμμετέχουν κυρίως

παιδιά και έφηβοι από το Morro dos Macacos, τα προπαρασκευαστικά τμήματα μαθημάτων που αναφέραμε παραπάνω, ομάδες που ασχολούνται με την περιβαλλοντική εκπαίδευση και την ανακύκλωση, ομάδες που ασχολούνται με την αναδιανομή ρούχων στην κοινότητα, μαθήματα πληροφορικής, και επίσης η κοινωνική βιβλιοθήκη FabioLuzSocial (Biblioteca Social FábioLuz).

Συνήθως εργαζόμαστε ως δάσκαλοι στα προπαρασκευαστικά τμήματα μαθημάτων, στα οποία συμμετέχουν παιδιά από διάφορες κοινότητες, επίσης συμμετέχουμε στην οργάνωση της κοινωνικής βιβλιοθήκης FabioLuzSocial (το αρχείο του οποίου έχει βιβλία σχετικά με τον αναρχισμό, την λογοτεχνία, την φιλοσοφία, καθώς και άλλα εκπαιδευτικά ζητήματα), ενώ επίσης και στις ομάδες λογοτεχνίας και κινηματογράφου της νεολαίας της κοινότητας. Επίσης υπάρχει ο πυρήνας Marques da Costa, ο οποίος συμμετέχει στο CCS-RJ, και ασχολείται με την συγγραφή άρθρων και μελετών σχετικά με την ιστορία του εργατικού και του αναρχικού κινήματος, ενώ επίσης εκδίδει και την εφημερίδα 'Emecé'. Η κύρια λειτουργία του CCS-RJ δεν είναι απλά να γίνει το κεντρικό σημείο αναφοράς των κοινωνικών κινήματων του Ρίο, αλλά και να προσελκύσει διάφορες αυτόνομες πρωτοβουλίες και να συνεισφέρει στην κοινωνική και πολιτική εκπαίδευση της γύρω κοινότητας. Έτσι το CCS προσπαθεί να πραγματοποιήσει αυτούς τους στόχους.

Τέλος το πιο πρόσφατο μέτωπο μας, αυτό του Αναρχισμού και της Φύσης ή της αγρο-οικολογίας δημιουργήθηκε ύστερα από την δράσεις μας κατά κύριο λόγο στην Seropédica (μια αγροτική πόλη κοντά στο Ρίο) και στην Baixada Fluminense, καθώς και από τις δράσεις των αγωνιστών στον πυρήνα Υγείας και Τροφίμων (Núcleo de Saúde Alimentar Germinal), ο οποίος οργάνωνε για μερικά χρόνια δράσεις στο CCS-RJ, ενώ συμμετείχε και τις δράσεις που συσχετιζόνταν με τα κινήματα των αστέγων και των αγροτών.

Αυτό το οποίο ξεκίνησε ως απλή ανάμειξη των αγωνιστών μας στις αγρο-οικολογικές ομάδες του Ρίο και των γύρω περιοχών (μέσω των ομάδων Οικολογικός Αγροτικός Σύνδεσμος και Ένωση Αυτόνομων Παραγωγών της Πόλης και των Αγρών), κατέληξε στον σχηματισμό του νέου αυτού μετώπου και την συμμετοχή του στα μέτωπα των καταυλισμών του MST (το κίνημα των ακτημόνων αγροτών) και των μικρών αγροτών της περιοχής. Το συγκεκριμένο μέτωπο επίσης προωθεί εντός των κινήματων των οποίων συμμετέχει, τον Σύνδεσμο της Αγρο-οικολογίας του Ρίο (Articulação de Agroecologia do Riode Janeiro – AARJ), ο οποίος είναι ένα δίκτυο διαφορετικών κοινωνικών ομάδων και κινήματων από την πολιτεία του Ρίο που αγωνίζονται κατά κύριο λόγο εναντίον της επέκτασης των αγροτικών επιχειρήσεων, των μεταλλαγμένων και υπέρ της ενίσχυσης των αγρο-οικολογικών πρωτοβουλιών. Για εμάς η αγρο-οικολογία μπορεί να αποτελέσει μια εναλλακτική για να καταλύσουμε τον καπιταλισμό, μόνο εάν συνδεθεί με τα κινήματα που αγωνίζονται για την γη και τον έλεγχο της παραγωγής πάντα μέσω της άμεσης δράσης.

Ποιες είναι οι λειτουργίες και οι δράσεις των μετώπων σας αναφορικά με την ειδική αναρχική οργάνωση και τα λαϊκά κινήματα;

FARJ: Σε σχέση με την ειδική αναρχική μας οργάνωση, τα μέτωπα αυτά δεν αποτελούν ανεξάρτητες ομάδες εντός της οργάνωσης, αλλά πρόκειται απλά για τα εσωτερικά μέρη της FARJ. Ο διαχωρισμός σε ομάδες αποτελεί κυρίως θέμα καλύτερης οργάνωσης μεταξύ των αγωνιστών. Η αυτονομία των μετώπων είναι κατά κύριο λόγο λειτουργική, μιας και καθοδηγείται από τις στρατηγικές γραμμές που ορίζονται συλλογικά στο ομοσπονδιακό μας συμβούλιο, και συνδέονται με τις αρχές και το πρόγραμμα της οργάνωσης. Το παραπάνω το θεωρούμε βασικό έτσι ώστε να μπορούμε να έχουμε μια κοινή αντίληψη και όραμα σχετικά με τους αγώνες μας. Αν το παραπάνω δεν υπήρχε τότε η συγκεκριμένη προσπάθεια θα ήταν αδύνατη να επιτευχθεί και θα κατέληγε στο να γίνονται δράσεις απλά για τον ακτιβισμό, κάτι που θα ήταν μια τεράστια σπατάλη ενέργειας και δυνάμεων. Έτσι λοιπόν οι αγωνιστές μας δεν συμμετέχουν αποκλειστικά και μόνο σε ένα μέτωπο, αλλά κυρίως συντονίζονται βάσει των συλλογικών αναγκών της οργάνωσης ή κάποιων συγκεκριμένων περιστάσεων που μπορεί να προκύψουν. Τα μέτωπα προέκυψαν από τις πρακτικές ανάγκες που δημιουργήθηκαν από την συμμετοχή μας στα κινήματα, στην προσπάθεια της οργάνωσης μας να συντονίσει όσο καλύτερα γίνεται τις αναρχικές δράσεις εντός αυτών.

Σε σχέση με τα λαϊκά κινήματα, ο βασικός μας σκοπός είναι η ενδυνάμωση τους, διαδίδοντας έμπρακτα μέσω των πολιτικών και καθημερινών πρακτικών και της ηθικής τις αρχές της αυτονομίας, της άμεσης δράσης και της οριζόντιας οργάνωσης. Όπως έχουμε ήδη αναφέρει δεν επικεντρώνουμε την προσοχή μας στα "αναρχικά" κοινωνικά κινήματα, μιας και αυτό θα αφαιρούσε την μεγαλύτερη πλειοψηφία των υπαρχόντων κινήματων και αγωνιστών, και επειδή επίσης αυτό

θα καταδίκαιζε τον αναρχισμό σε ένα στενό εσωστρεφή κύκλο ή γκέττο. Ωστόσο για να καταφέρουμε να διαδώσουμε τις ελευθεριακές μας αξίες πρέπει να εξασφαλίσουμε πως στα κινήματα αυτά δεν θα εμπλακούν και δεν θα εκμεταλλευτούν κυβερνητικές οργανώσεις ή κόμματα και πως οι δράσεις τους δεν θα πάρουν μια ρεφορμιστική κατεύθυνση. Έτσι λοιπόν αντιλαμβανόμαστε κάτω από αυτή την σκοπιά τις δράσεις των τμημάτων μας, αποσκοπώντας στις δράσεις που θα εξασφαλίσουν την αυτονομία και την μαχητικότητα των κινήματων και θα οργανώσουν όλο και περισσότερο προς μια επαναστατική κατεύθυνση. Προφανώς η διάχυση του αναρχισμού εντός των κινήματων επιτυγχάνεται μέσω των πρακτικών που ακολουθούμε ως αγωνιστές εντός αυτών, έχοντας πάντα σεβασμό στις επιλογές και τις προσωπικές θέσεις των υπόλοιπων ατόμων που τα απαρτίζουν.

Έχετε και κάποιες άλλες δράσεις εκτός από αυτά τα τρία μέτωπα; Και εάν ναι τι είδους;

FARJ: Υπάρχουν και κάποιες άλλες δράσεις στις οποίες συμμετέχουμε, όπως για παράδειγμα στο λαϊκό πανεπιστήμιο, στο οποίο συμμετέχουν και δρουν αρκετοί σύντροφοι. Το λαϊκό πανεπιστήμιο είναι ένα λαϊκό εκπαιδευτικό εγχείρημα, το οποίο βασικά λειτουργεί μέσω πολιτικών και κοινωνικών εκπαιδευτικών εργαστηρίων και μαθημάτων σε διάφορες κοινότητες, κέντρα ανέργων, δήμους, καταλήψεις, κατασκηνώσεις κλπ. Υπάρχουν βέβαια και κάποιοι σύντροφοι που δεν συμμετέχουν επίσημα σε κάποιο συγκεκριμένο τμήμα, ενώ κάποιοι σύντροφοι συμμετέχουν και εμπλέκονται επίσης στις αντίστοιχες εργατικές ή φοιτητικές τους ενώσεις, έχοντας πάντα ως βασική τους προτεραιότητα τις δράσεις που συσχετίζονται με το μέτωπο στο οποίο δρουν. Δεν έχουμε δημιουργήσει επίσημα κάποιο συνδικαλιστικό τμήμα, λόγω των προαναφερόμενων συνθηκών, είναι όμως μια πιθανότητα για το μέλλον.

Για να αποφύγουμε μια υπερβολικά έντονη συσσώρευση δράσεων και εγχειρημάτων είναι απαραίτητο να μην υπερφορτώνουμε τους αγωνιστές μας. Προφανώς οποιαδήποτε δράση απαιτεί ένα κάποιο επίπεδο θυσιών από τους αγωνιστές, αλλά το να φορτώσουμε στους αγωνιστές μας δράσεις που δεν σχετίζονται με ένα κοινό στόχο το θεωρούμε σπατάλη χρόνου. Γι αυτόν ακριβώς τον λόγο πάντα αποφασίζουμε συλλογικά σχετικά με τις πρωτοβουλίες μας και τα νέα μας εγχειρήματα. Όσο πιο διασκορπισμένοι είμαστε χωρίς κάποια συντονισμό τόσο λιγότερο αποτελεσματικές είναι οι δράσεις μας, γιαυτό και έχει ιδιαίτερη σημασία οι δράσεις μας να γίνονται εντός των πλαισίων των τμημάτων μας. Υπάρχουν βέβαια και διάφορες εργασίες που γίνονται εκτός των τμημάτων από τους γραμματείς της οργάνωσης, την οποία βέβαια δεν θεωρούμε πως είναι κάποιου είδους κοινωνική μαχητική δράση, όμως πάραυτα θεωρούμε πως οι αγωνιστές μας πρέπει να έχουν τόσο “εξωτερικές” δράσεις (στα μέτωπα μας, δρώντας στα διάφορα κοινωνικά κινήματα) αλλά και “εσωτερικές” δράσεις (συντονιστικές δράσεις ως γραμματείς της οργάνωσης). Με αυτόν τον τρόπο αποφεύγουμε την ύπαρξη ατόμων εντός της οργάνωσης, που ασχολούνται μόνο με εσωτερικές “ιδεολογικές” δράσεις, δουλεύοντας κατά κύριο λόγο άνετα και μακριά από τις δυσκολίες και τις αντιφάσεις των κοινωνικών κινήματων. Επίσης ταυτόχρονα εμποδίζουμε την ύπαρξη αγωνιστών οι οποίοι έχουν μόνο κοινωνικές δράσεις και δεν ασχολούνται καθόλου με εσωτερικά ζητήματα της οργάνωσης, τα οποία είναι άκρως σημαντικά και αυτά. Θεωρούμε πως είναι απαραίτητο για εμάς οι αγωνιστές μας να έχουν άμεση επαφή και συνεχή δράση με τα κοινωνικά κινήματα στα οποία έχουν προσχωρήσει, και παράλληλα να συμμετέχουν και στις εσωτερικές δράσεις της οργάνωσης.

Τον Αύγουστο του 2008 υιοθετήσατε ως πρόγραμμα σας το κείμενο AnarquismoSocialOrganisado (Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση). Μπορείτε να εξηγήσετε πως αναπτύχθηκε αυτό το κείμενο καθώς και την διαδικασία που οδήγησε στην υιοθέτησή του;

FARJ: Υπήρχε για αρκετό καιρό μια προσπάθεια συστηματοποίησης μερικών συζητήσεων που είχαν προκύψει εντός της οργάνωσης, οι οποίες είχαν προκύψει κατά κύριο λόγο μέσα από τις εμπειρίες μας στους κοινωνικούς αγώνες που είχαμε συμμετάσχει μέσω των τμημάτων μας. Το εν λόγω πρόγραμμα συντάχθηκε ως η επισημοποίηση μερικών ιδεών, οι οποίες δεν συσχετίζονται μόνο με το πως αντιλαμβανόμαστε τον αναρχισμό, αλλά επίσης και με την επανάκτηση, τόσο ιστορικά όσο και ιδεολογικά, αντιλήψεων περί οργάνωσης που υπήρξαν το σημείο καμπίης του αναρχικού κινήματος. Υπήρχε επίσης η ανάγκη της καλύτερης διατύπωσης των στόχων και των κατευθύνσεων μας, καθώς και της επισημοποίησης μερικών μεθόδων, με σκοπό την επίλυση μερικών διαφορών σε θέματα αντιλήψεων καθώς και την συστηματοποίηση των συλλογικών μας σκέψεων και συμπερασμάτων.

Η διαδικασία της επισημοποίησης του προγράμματός μας δεν ήταν μόνο αποτέλεσμα της συσσώρευσης των θεωρητικών συλλογικών μας γνώσεων και αναγνωσμάτων πράγμα που αποτελεί την θεωρητική συσσώρευση, αλλά επίσης ήταν

αποτέλεσμα των εμπειριών των τμημάτων μας μέσω των δράσεων τους στα κοινωνικά κινήματα αναλύοντας τις δυσκολίες, τα λάθη και τις επιτυχίες μας. Έτσι λοιπόν το πρόγραμμα μας ήταν αποτέλεσμα των πολιτικών μας πρακτικών, αποτελούμενο από πολλές συνεισφορές και εμπειρίες των συντρόφων μας.

Έτσι λοιπόν ξεκινήσαμε έναν εσωτερικό διάλογο, μέσα από τον οποίο μοιραστήκαμε τις διάφορες ευθύνες και μέρη που συνεισέφεραν στο “τελικό” κείμενο. Σίγουρα η ανάγνωση όλου του απαραίτητου υλικού και οι ατομικές και συλλογικές ζυμώσεις και συνεισφορές ήταν κάπως κουραστικές και μακροσκελείς, όμως τις θεωρούσαμε απαραίτητες για να μπορούμε να έχουμε μια στρατηγική κατεύθυνση. Το έργο μας ήταν ιδιαίτερα μεγάλο, δεδομένου πως ταυτόχρονα συνεχίζαμε χωρίς καμία διακοπή σε όλες τις υπόλοιπες δράσεις μας. Ύστερα από έντονες προσπάθειες και συλλογικές συζητήσεις καταφέραμε να συστηματοποιήσουμε το υλικό μας. Το σημαντικότερο μέρος αυτής της διαδικασίας ήταν πως καταφέραμε να φέρουμε κοντά όλους τους αγωνιστές της οργάνωσης, πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα το ξεπέραςμα των ιδεολογικών ασυμμετριών και την τεράστια συνεισφορά στην αυτομόρφωση όλων μας του ενός μέσω του άλλου.

Προφανώς και δεν θεωρούμε πως αυτό το πρόγραμμα είναι κάποιου είδους νόμου που γράφτηκε σε κάποια πέτρα, ούτε κάποια ιερή βίβλος. Σίγουρα κάποιες αλλαγές και προσαρμογές, ως αποτέλεσμα πχ κάποιων ανακριβειών στο κείμενο, μπορούν (και πρέπει) να γίνουν στο μέλλον, μιας και αυτό αποτελεί κάτι το απόλυτα φυσιολογικό. Όμως για εμάς το πιο σημαντικό ήταν να καταφέρουμε να συνεισφέρουμε όχι μόνο στις πρακτικές μας, αλλά στο σύνολο του αναρχικού κινήματος. Χωρίς καμία αμφιβολία μπορούμε να πούμε πως τα αποτελέσματα του προγράμματος ήταν μεγαλύτερα από τα αναμενόμενα! Κάτι το οποίο μας έδωσε μια μεγάλη ικανοποίηση, αλλά ταυτόχρονα, μας έθεσε περισσότερες ευθύνες και μας έκανε να είμαστε πιο συνειδητοποιημένοι ως προς τους στόχους και τα καθήκοντα μας.

Η FARJ πρόσφατα εντάχθηκε στο Φόρουμ του Οργανωμένου Αναρχισμού (FAO) στην Βραζιλία. Τι είναι το FAO και ποιοι είναι οι στόχοι του;

FARJ: ΤοFAO πρόκειται στην ουσία για ένα δίκτυο που φέρνει κοντά μια σειρά από ειδικές αναρχικές οργανώσεις και αναρχικές ομάδες κάτω από το κοινό στόχο των οργανωμένων αναρχικών δράσεων στα κοινωνικά και λαϊκά κινήματα. Πρόκειται για ένα χώρο διαλόγου και σύνδεσης μεταξύ αναρχικών οργανώσεων, ομάδων και ατόμων, τα οποία δρουν ή σκοπεύουν να δράσουν έχοντας ως βάση τις αρχές και την στρατηγική του εσπεσιφισμού (especifista) αναρχισμού.

Ο κύριος στόχος του FAO είναι η δημιουργία των απαραίτητων συνθηκών για την δημιουργία ενός εθνικού αναρχικού κινήματος στην Βραζιλία, ένα εγχείρημα που γνωρίζουμε πως θα είναι αρκετά μακροπρόθεσμο, αλλά η έναρξη του πρέπει να ξεκινήσει τώρα. Η ανάγκη ενός εγχειρήματος που έστω να καταφέρνει να ενώνει τις αναρχικές ομάδες σε εθνικό επίπεδο είναι ζωτικής σημασίας για να έχουμε την δυνατότητα να ανακτήσουμε την προοπτική και την δυναμική μιας ελευθεριακής αντιπρότασης για την κοινωνία.

Σε πρακτικό επίπεδο τι συνεπάγεται για την οργάνωση σας η είσοδος της στο FAO; Και πως και καθυστερήσατε τόσο να συμμετάσχετε σε αυτό;

FARJ: Για την ώρα αυτό σημαίνει την συμμετοχή στην διαδικασία δημιουργίας γενικών προτάσεων και απόψεων. Καθώς επίσης και την συζήτηση πάνω σε ζητήματα όχι μόνο πρακτικών, αλλά και βασικών θεωρητικών ζητημάτων, για τα οποία θεωρούμε σημαντικό να ληφθούν κοινές ενέργειες και δράσεις, πάντα στην βάση των διαφορετικότητων που δημιουργεί η κάθε τοπική πραγματικότητα των διαφόρων ομάδων.

Όταν η διαδικασία σχηματισμού του FAO ξεκινούσε, εμείς αποφασίσαμε να χτίσουμε την δική μας οργάνωση εσωτερικά και να εδραιώσουμε το έργο μας, κάτι που σήμερα θεωρούμε πως ήταν η σωστή επιλογή, αφού έτσι μας δόθηκε η ευκαιρία να κατανοήσουμε και να ορίσουμε καλύτερα τα στρατηγικά ζητήματα καθώς και την ανάπτυξη των μαχητικών μας πρακτικών. Επίσης ο λόγος που αρχικά είχαμε αποστασιοποιηθεί από τις διαδικασίες σχηματισμού του FAO ήταν οι διαφωνίες πάνω σε πρακτικά ζητήματα που αφορούσαν τις δράσεις μιας άλλης αναρχικής οργάνωσης του Ρίο, η οποία εκτός του ότι εμπόδιζε την είσοδο μας στο FAO, αποχώρησε η ίδια λίγο αργότερα, κατηγορώντας τις υπόλοιπες ομάδες ως “ρεβιζιονιστικές” και “εκλεκτικές” (όροι που χρησιμοποιήθηκαν κατά κόρον από τον Λένιν σε διάφορα κείμενα του). Και τελικώς η εν λόγω ομάδα ανέπτυξε κάποιες θέσεις τις οποίες αποκαλούσαν “μπακουινικές”, κατηγορώντας τον Κροπότκιν και τον Μαλατέστα ως “ρεβιζιονιστές”.

Παράλληλα, αρχίσαμε πάλι να αποκτούμε επαφές με διάφορες αναρχικές ομάδες και οργανώσεις, κάτι που συνέβη φυσικά μέσα από την συμμετοχή των αγωνιστών μας στα διάφορα κοινωνικά κινήματα στα οποία συμμετείχαν και άλλοι αναρχικοί αγωνιστές. Και έτσι η προοπτική ένταξης μας στο FAO άρχισε και πάλι να θεμελιώνεται. Πρέπει επίσης να τονίσουμε πως χρειάστηκε έντονη πολιτική ωριμότητα από όλα τα εμπλεκόμενα μέρη για να ξεπεραστούν παλαιότερα ζητήματα και οργανωτικά ερωτήματα. Κάτι άκρως σημαντικό για να λυθούν συγκεκριμένα προβλήματα και για να κατευθυνθούμε προς μια κοινή πρόταση. Δεν είναι δυνατόν να σχηματιστεί ένα εθνικό φόρουμ ή οργάνωση χωρίς να είμαστε σε θέση να συζητήσουμε συντροφικά όλα τα προβλήματα που προκύπτουν σε ένα τέτοιο εγχείρημα.

Θεωρούμε πως η προσπάθεια του FAO να φέρει σε συνεργασία και συντονισμό όλες τις διαφορετικές ομάδες και οργανώσεις που συμμετέχουν σε αυτό ήταν άκρως επιτυχημένη. Επίσης υπάρχει η πιθανότητα για πολλές άλλες οργανώσεις να συμμετάσχουν στο FAO σύντομα. Και μόνο το γεγονός πως και άλλοι σύντροφοι εργάζονται στις δικές τους τοπικές κοινωνίες κάτω από τις αντίληψη και την οπτική γωνία του οργανωμένου αναρχισμού μας δίνει ελπίδες πως πορευόμαστε προς την κατεύθυνση του κοινωνικού μετασχηματισμού.

Η Νότια Αφρική διοργάνωσε πρόσφατα το Μουντιάλ, ενώ το Ρίο θα είναι μια από τις πόλεις που θα φιλοξενήσουν την επόμενη διοργάνωση το 2014. Τι επιπτώσεις θεωρείτε πως θα έχει αυτό το γεγονός στην πόλη οικονομικά και πολιτικά, αλλά και στα κοινωνικά κινήματα στα οποία συμμετέχετε; Υπάρχουν ήδη δράσεις σχετικά με αυτό το ζήτημα;

FARJ: Ήδη από το 2007 κατά την διάρκεια των Παν-Αμερικάνικων αγώνων (PAN), τα κοινωνικά κινήματα είχαν καταγγείλει τις διαδικασίες “καθαρισμού” της πόλης, με σκοπό την υποδοχή των ξένων αντιπροσώπων και τουριστών. Οι PAN στην ουσία αποτελούσαν μια προθέρμανση του κράτους για την πραγματοποίηση ενός αρκετά μεγαλύτερου σχεδίου, το οποίο προέβλεπε τον μετασχηματισμό του Ρίο σε μια εντελώς τουριστική πόλη ανοικτή στο μεγάλο διεθνές κεφάλαιο. Αυτό το όνειρο της ελίτ υπήρξε ο εφιάλτης των εκμεταλλευομένων όταν ο συνασπισμός των τοπικών κυβερνήσεων του Lula, SérgioCabral (κυβερνήτη του Ρίο) και του EduardoPaes (δήμαρχου του Ρίο), σε συνεργασία με τοπικούς και διεθνείς επιχειρηματίες ξεκίνησαν την “προσαρμογή” της πόλης για το Μουντιάλ και τους Ολυμπιακούς.

Το εν λόγω σχέδιο το οποίο ξεκίνησε με το Παν-Αμερικάνικο Κύπελλο έχει αναπτυχθεί με πολύ εντονότερη πίεση και έλεγχο από τις υπάρχουσες διοικήσεις, με μια μικρή συσπείρωση των κοινωνικών κινήματων εναντίον του εν λόγω σχεδίου. Όπως εμείς καθώς και άλλα κοινωνικά κινήματα είχαμε προειδοποιήσει, άλλα κινήματα τα οποία διάλεξαν τον δρόμο των νόμιμων μηχανισμών βρέθηκαν αντιμέτωπα με ένα ολοένα αυξανόμενο αδιάλλακτο κράτος, το οποίο ήταν απλά το προϊόν των πολιτικών συμφωνιών των ελίτ, το οποίο συστηματικά και στρατηγικά απομάκρυνε τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια από τις τάξεις των κινήματων και από τα θεσμικά κανάλια, προκειμένου να καταφέρει να ολοκληρώσει το έργο του βασιζόμενο στα πιο αντιδραστικά στοιχεία που θα μπορούσε.

Τα κοινωνικά και πολιτικά εγκλήματα είναι πραγματικά φρικτά. Έτσι ώστε να μπορέσουν να φέρουν την πόλη στα επιθυμητά στάνταρ της FIFA και των υπόλοιπων καπιταλιστικών εμπλεκόμενων μερών, μια πολιτική “μηδενικής ανοχής” παραπλήσια με αυτή του μοντέλου καταστολής των ΗΠΑ αναπτύχθηκε και εφαρμόστηκε. Μερικά παραδείγματα της εν λόγω πολιτικής είναι η αύξηση του μισθού των σωμάτων της στρατιωτικής αστυνομίας του Ρίο (ενώ οι μισθοί των δασκάλων είναι από τους χαμηλότερους στην χώρα), η κατασκευή αστυνομικών τμημάτων στις φτωχογειτονίες και τις περιφέρειες, με σκοπό τον έλεγχο της φτώχειας και την εξόντωση της δυσαρέσκειας καθώς επίσης και η πολιτική των εξώσεων σε καταλήψεις και φτωχές κοινότητες. Οι αστυνομικοί του Ρίο είναι οι μεγαλύτεροι δολοφόνοι της Βραζιλίας. Για να δώσουμε μια περαιτέρω εικόνα του τι συμβαίνει, μια θεσμική συμφωνία που ονομάστηκε “ShockOrder”, η οποία πρόκειται για μια κρατική νομική διάταξη εξαίρεσης της στρατιωτικής δικτατορίας του 1964, μέσω της οποίας τίθενται εκτός νόμου οι διάφοροι κοινοτικοί αντιπρόσωποι, αναστέλλεται το habeas-corporis, καθώς και άλλες “νόμιμες” θεσμικές εγγυήσεις προστασίας του πολίτη, εφαρμόστηκε από της κυβέρνηση της πόλης. Αποτέλεσμα της οποίας ήταν εξώσεις, εκδιωγμοί, καταστολή και επιθέσεις εναντίον εργατών.

Κοινώς γινόμαστε μάρτυρες της αυξανόμενης διαδικασίας στρατιωτικοποίησης της πόλης κάτω από τις διαταγές των ελίτ με σκοπό την ολοκλήρωση του έργου τους, η οποία θα επεκταθεί πιθανώς και σε άλλες πόλεις της Βραζιλίας όπου αυτό κριθεί απαραίτητο. Βάσει της ιστορίας της πόλης το Ρίο είχε υπάρξει πάντα πεδίο κοινωνικού πειραματισμού της πολιτικής και οικονομικής ελίτ που κυριαρχεί στην Βραζιλία. Οι υποσχέσεις των περισσότερων από τους υποψήφιους για την προεδρία για τον σχηματισμό υπουργείου ασφαλείας επίσης αποκαλύπτει την διάσταση των σκοπών της ομοσπονδιακής κυβέρνησης σχετικά με το εν λόγω κοινωνικό ζήτημα καθώς και τις προθέσεις τους από εδώ και πέρα.

Από οικονομικής άποψης οι επιχειρηματίες και οι καπιταλιστές θα αποκομίσουν τεράστια κέρδη, ενώ οι εργάτες το μόνο που θα αποκομίσουν είναι αύξηση της καταστολής και της επισφάλειας. Η αύξηση της Κοινοτικής Φρουράς (στρατιωτική φρουρά της κυβέρνησης της πόλης του Ρίο) αποδεικνύει το πόσο δυναμιτισμένη είναι η κοινωνική κατάσταση. Παράλληλα η κερδοσκοπία στα ακίνητα συνεχίζεται ανεξέλεγκτη. Οι συνέπειες όλων των παραπάνω είναι η περαιτέρω περιθωριοποίηση και γκετοποίηση των φτωχών, καθώς και ο αποκλεισμός όσων δεν μπορούν να πληρώσουν τα τόσο αυξημένα ενοίκια ή να αγοράσουν σπίτια. Μπορούμε να πούμε ξεκάθαρα πως η εκτίμηση της γης στην πόλη του Ρίο βασίζεται ξεκάθαρα στο σχέδιο της ελίτ για μια “ιδανική πόλη”, το οποίο πολεμάει την φτώχεια πολεμώντας στην ουσία τους φτωχούς.

Για τα κοινωνικά κινήματα η κατάσταση είναι πραγματικά δύσκολη. Η καταστολή, η ποινικοποίηση και οι πολιτικές διώξεις κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Κυπέλλου, καθώς και η φυσική εξόντωση της δυσαρέσκειας είναι ένα γεγονός που πρέπει να αντιμετωπιστεί με σοβαρότητα και ανησυχία. Κατά την διάρκεια του Μουντιάλ και των Ολυμπιακών αγώνων κατά πάσα πιθανότητα αυτά θα αυξηθούν με την υποστήριξη των μίντια και της μέσης τάξης. Η κατάσταση στο κράτος μας σήμερα, τηρουμένων των ιστορικών αναλογιών, είναι πολύ παρόμοια με τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας. Υπάρχει ένας αυξανόμενος θεσμικός φασισμός.

Τουλάχιστον στην δική μας οργάνωση, και πιθανόν και σε άλλες ομάδες που ακολουθούν την πλατφορμιστική ή την *especificista* παράδοση, ένα από τα βασικά μας μελήματα είναι η εύρεση της χρυσής τομής και ισορροπίας μεταξύ της προσπάθειας προσέγγισης νέων αγωνιστών και μεγέθυνσης των δραστηριοτήτων μας και της διατήρησης ενός κάποιου επιπέδου θεωρητικής και τακτικής ενότητας. Θα μπορούσατε να αναφέρετε την δική σας εμπειρία πάνω στο ζήτημα καθώς και ποια είναι η δική σας διαδικασία αναφορικά με την προσέγγιση νέων αγωνιστών στην οργάνωση καθώς και ποια είναι τα κριτήρια για ενταχθεί κάποιος ως “αγωνιστής” και ως “υποστηρικτής” στην οργάνωση;

FARJ: Σίγουρα το ζήτημα της εισόδου νέων μελών και της ενσωμάτωσης τους εντός των δυναμικών της οργάνωσης είναι ένα “καλοδεχούμενο και ευχάριστο πρόβλημα” για μια αναρχική πολιτική οργάνωση, που είναι μια δημόσια ομοσπονδία, η οποία όμως δεν είναι εντελώς “ανοιχτή” μιας και υπάρχουν κάποια συγκεκριμένα κριτήρια, όχι εντελώς άκαμπτα, σχετικά με την είσοδο νέων ατόμων στην οργάνωση. Τα δυο σημαντικά μας κριτήρια είναι η ανάπτυξη κοινωνικών δράσεων και η συμφωνία με τις θέσεις της οργάνωσης.

Σε γενικές γραμμές η προσέγγιση γίνεται με διάφορους τρόπους. Μπορεί να υπάρχουν σύντροφοι που μας γνωρίζουν και συνεργάζονται μαζί μας στα κοινωνικά κινήματα, και μέσω αυτών των κοινών μας δράσεων μπορεί να προκύψει κάποιο ενδιαφέρον για ένταξη στην οργάνωση μας. Θεωρούμε πως αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος προσέγγισης νέων αγωνιστών, μιας και στηρίζεται σε κοινές κοινωνικές δράσεις και εμπειρίες στα αναπτυσσόμενα κοινωνικά κινήματα, δίνοντας έτσι στα άτομα αυτά την ευκαιρία να γνωρίσουν σε πρακτικό επίπεδο το πολιτικό μας έργο. Υπάρχουν βέβαια και διαφορετικές περιπτώσεις με συντρόφους που έτυχε να μας γνωρίσουν είτε από τα έντυπά μας, όπως το περιοδικό *Libera*, ή από άλλους αναρχικούς χώρους στους οποίους δρούμε, και έτσι το ενδιαφέρον από μέρους τους προέκυψε από καθαρά ιδεολογική σκοπιά. Για εμάς είναι σημαντικό ο κάθε σύντροφος που εντάσσεται στην οργάνωση μας να συμμετέχει σε δράσεις που συσχετίζονται με τα κοινωνικά κινήματα, όπως αυτά των φοιτητών, των κοινοτήτων, των συνδικάτων, των άστεγων και των ακτημόνων, των άνεργων, των μικρών παραγωγών κλπ. Θεωρούμε τα μέρη στα οποία είμαστε κοινωνικά ενεργοί ως τα καλύτερα μέρη για κοινωνική προσέγγιση.

Υπάρχουν επίσης και οι περιπτώσεις συντρόφων οι οποίοι παρά την απόσταση -όντας εκτός της πόλης του Ρίο ή και ακόμα σε άλλες περιοχές της χώρας- θέλουν να στηρίζουν και να συμμετάσχουν στην FARJ. Για εμάς αυτοί οι σύντροφοι αναγνωρίζονται στα αρχεία μας (ειδικά στο Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση) και θεωρούνται ενταγμένοι στον κύκλο των συντρόφων που υποστηρίζουν την FARJ. Στην ουσία πρόκειται για την διαδικασία εκδήλωσης ενδιαφέροντος για υποστήριξη των δράσεων της οργάνωσης από συντρόφους, για την οποία εν συνεχεία συζητάμε συλλογικά, δίνοντας έμφαση στην μαχητικότητα του κάθε συντρόφου. Κάθε φορά που ένας νέος σύντροφος επιθυμεί να γίνει υποστηρικτής της οργάνωσης μας, ένας αγωνιστής από την οργάνωση έχει την ευθύνη να μεταφέρει στο εν λόγω άτομο το απαραίτητο υλικό σχετικά με τις πολιτικές μας θέσεις και απόψεις, τα οποία αναφέρονται τόσο στις δομές μας όσο και στις πολιτικές πρακτικές μας, αποσαφηνίζοντας τυχόν απορίες και παρανοήσεις. Μιας και είναι άκρως σημαντικό να αυξήσουμε το

μέγεθος μας διατηρώντας την συνοχή της οργάνωσης μας και να κοινωνικοποιήσουμε τις σκέψεις και τους προβληματισμούς μας.

Η εισαγωγή κάποιου στον “κύκλο” των αγωνιστών συνεπάγεται και μεγαλύτερες ευθύνες και δέσμευση. Η ένταξη σε αυτόν τον “κύκλο” συμβαίνει αφότου ο σύντροφος έχει ήδη συμμετάσχει σε κοινές δράσεις σε ένα από τα μέτωπα μας ως υποστηρικτής της οργάνωσης, και έχει ήδη υπόψιν του τις θέσεις και τις πρακτικές της οργάνωσης μας, με τις οποίες έχει ήδη έρθει σε επαφή εντός των κοινωνικών κινήματων στα οποία δραστηριοποιείται και ο ίδιος. Αυτό είναι αρκετά σημαντικό για εμάς, αφού έτσι αποφεύγεται η δημιουργία αποξενωμένων και αποκομμένων αγωνιστών, την οποία έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε στις ιεραρχικές οργανώσεις των εκλεγμένων και “επαναστατικών” κομμάτων. Είναι σημαντικό κάθε αναρχικός αγωνιστής να μπορεί να ασκήσει τις πολιτικές γραμμές της οργάνωσης, και να βρίσκεται σε ένα ελάχιστο επίπεδο ετοιμότητας ως προς τις πολιτικές δράσεις τις οποίες η οργάνωση θέλει να πετύχει.

Ο κάθε σύντροφος προφανώς και εντάσσεται στην FARJ στον βαθμό που ο ίδιος θεωρεί πως τον εκφράζει και τον ενδιαφέρει. Γι αυτόν τον λόγο είναι απαραίτητο να υπάρχει κάποιος βαθμός εμπιστοσύνης, μιας και οι αναρχικές δράσεις δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο μέσω μιας αφηρημένης θεωρητικής συγγένειας. Αυτός ο δεσμός αλληλεγγύης, σεβασμού και εμπιστοσύνης στους συντρόφους μπορεί να σχηματιστεί μόνο μέσα από τους κοινούς αγώνες, αλλιώς η οποιαδήποτε ενότητα είναι καθαρά τεχνητή/θεωρητική, ή ακόμα χειρότερα βασίζεται σε αναποτελεσματικούς δεσμούς, οι οποίοι υπάρχουν γενικότερα εντός της οργάνωσης, αλλά δεν μπορούν να είναι τα αντικειμενικά κριτήρια των πολιτικών μας πρακτικών.

Οι δυναμικές είναι απλές, ύστερα από κάποιον καιρό συμμετοχής στον κύκλο των υποστηρικτών, οι ενδιαφερόμενοι σύντροφοι μπορούν πλέον να ενταχθούν στον κύκλο των αγωνιστών της οργάνωσης εάν θέλουν κάτι τέτοιο, έχοντας ως επακόλουθο αυτής τους της επιλογής και την ανάληψη κάποιων ευθυνών. Προφανώς είναι σημαντικό η πρωτοβουλία ένταξης στο κύκλο των αγωνιστών να γίνεται από το ενδιαφερόμενο μέλος και απλά να επικυρωθεί από την συλλογικότητα. Είναι σημαντικό επίσης να τονίσουμε πως οι νέοι σύντροφοι (που μένουν στο Ρίο) θα ενταχθούν στην οργάνωση βάσει της συμμετοχής τους στις κοινωνικές μας δράσεις και της συμφωνίας τους με τις αρχές της FARJ, και ποτέ μόνο βάσει των ιδεολογικών συμφωνιών τους προς τις απόψεις μας, όταν αυτές δεν ακολουθούνται και από την συμφωνία και συμμετοχή στις ανάλογες πολιτικές πρακτικές της οργάνωσης. Από εκεί και πέρα όσοι βρίσκονται σε κάποια απόσταση ξεκινούν μέσω της συμφωνίας τους με τις αρχές της FARJ και συνεχίζουν με την ανάπτυξη κοινωνικών δράσεων στις πόλεις όπου κατοικούν.

Γνωρίζουμε πολύ καλά πως πάντα θα υπάρχουν ασυμμετρίες μεταξύ θεωρίας και πράξεις καθώς και πως κάθε σύντροφος έχει τις δικές του ιδιαίτερες κλίσεις. Όμως η οργάνωση η οποία είναι ένα συλλογικό κατασκεύασμα και όχι ένα σύνολο από ασύνδετους και ανεξάρτητους ανθρώπους πρέπει να δημιουργήσει τα κατάλληλα μέσα και δομές ώστε να επιτύχει το ελάχιστο επίπεδο συνοχής και γνώσης που απαιτείται για την πραγματοποίηση των πολιτικών και κοινωνικών της δράσεων. Τα μέλη της οργάνωσης πρέπει επίσης να προετοιμάζονται και να είναι υπεύθυνοι για τους εαυτούς τους για τις θεωρητικές και πρακτικές μας δράσεις τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Τέλος οι τυχόν ασυμμετρίες επιλύονται πάντα συλλογικά μέσω εσωτερικών σεμιναρίων και μέσω της σύνταξης συλλογικών κειμένων, τα οποία είναι αποτέλεσμα ομάδων ανάγνωσης ή συλλογικών πολιτικών συζητήσεων.

Θεωρείτε πως οι διαδικασίες προσέγγισης και δημιουργίας θεωρητικής και τακτικής ενότητας, πέραν από τα κριτήρια εισόδου στην οργάνωση, μπορούν να διαφέρουν ανάλογα με τις κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες του κάθε μέρους και της ελευθεριακής του παράδοσης; Και αν ναι πως;

FARJ: Ναι σίγουρα, προφανώς και η πραγματικότητα διαφέρει αρκετά από το πως θα θέλαμε εμείς να είναι τα πράγματα και γι’ αυτό η οργάνωση μας πρέπει να είναι αρκετά ευέλικτη ώστε να δρα κάτω από τις διαφορετικές συνθήκες, περιστάσεις και ευρύτερα κοινωνικά πλαίσια, αποφεύγοντας την όποια δημιουργία γραφειοκρατίας ή δογματοποίησης μοντέλων τα οποία δεν ανταποκρίνονται στις διαφορετικές πραγματικότητες που αντιμετωπίζουν οι διάφοροι αγώνες που οι αγωνιστές μας συμμετέχουν. Κάτι το οποίο ισχύει γενικά και δεν έχει να κάνει μόνο με την περίπτωση μας εδώ στην Βραζιλία.

Η Βραζιλία βγήκε πρόσφατα από ένα δικτατορικό πολίτευμα και εισήλθε σε ένα υποτιθέμενο δημοκρατικό, ενώ παράλληλα η ιστορία των χωρών της Λατινικής Αμερικής είναι γεμάτη από περιόδους δικτατορίας. Στην χώρα μας

υπήρξαν δυο τέτοιες περιόδους η πρώτη μεταξύ 1930 και 1945 και η δεύτερη μεταξύ 1964 και 1985, και πρέπει να δρούμε έχοντας υπόψιν μας πως η ιστορία μπορεί να “επαναληφθεί”. Έχουμε επίσης υπόψιν μας πως η κινηματική πραγματικότητα στην χώρα μας -ακόμα και για μια μικρή περιοχή για τα δεδομένα της Βραζιλίας, όπως το Ρίο- παρουσιάζει διαφοροποιήσεις και ιδιαιτερότητες οι οποίες δεν μπορούν να παραληφθούν. Η πολιτική δράση στο εσωτερικό της πολιτείας του Ρίο, ή ακόμα και στο BaixadaFluminense -μια μητροπολιτική περιοχή της πολιτείας- συνεπάγεται την δραστηριοποίηση σε ένα πιο αφιλόξενο και εχθρικό περιβάλλον από αυτό της πρωτεύουσας.

Όμως η ερώτηση σου έχει να κάνει με τον τρόπο τον οποίο πρέπει να προσαρμόζονται τα κριτήρια προσέγγισης και εισόδου στην οργάνωση συναρτήσει της ανάγκης διατήρησης μιας θεωρητικής και στρατηγικής ενότητας, κάτω από τις διάφορες περιόδους πιο έντονης ή πιο χαλαρής καταστολής και κάτω από τις διαφορετικές ελευθεριακές παραδόσεις που χαρακτηρίζουν το κάθε μέρος. Θεωρούμε πως αυτή η ερώτηση μπορεί να απαντηθεί υπό το πρίσμα των πρακτικών εμπειριών, όπως αυτών της FAU(Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης), η οποία έχει ήδη περάσει από περιόδους τόσο δημοκρατίας όσο και δικτατορίας, και έπρεπε να προσαρμοστεί αναλόγως έτσι ώστε να μην σταματήσει την περαιτέρω οικοδόμηση των αγώνων της.

Από την άλλη η οργάνωση μας είναι ενεργή μόλις επτά χρόνια και δραστηριοποιείται σε μια περίοδο “επαναδημοκρατικοποίησης” έχοντας την δυνατότητα παραγωγής και διανομής έντυπου υλικού, ανοικτών δράσεων σε πανεπιστήμια και συνδικάτα κλπ, πράγματα που δεν θα συνέβαιναν σε μια δικτατορική περίοδο. Προφανώς και αν η καταστολή αυξηθεί θα πρέπει να πραγματοποιήσουμε τις δράσεις προσέγγισης και εισόδου νέων ατόμων στην οργάνωση με έναν διαφορετικό τρόπο λιγότερο δημόσιο και ανοικτό, για να διασφαλίσουμε την διαβίωση της οργάνωσης και των αγωνιστών της. Αναφέρουμε το παραπάνω παράδειγμα για να καταδείξουμε πως δεν έχει κάποιο νόημα να υιοθετήσουμε κάποιο βιβλίο κανονισμών και να προσπαθήσουμε να το εφαρμόσουμε απόλυτα στην πραγματικότητα. Ένα από τα βασικά κριτήρια μιας οργάνωσης που θέλει να αντέξει στον χρόνο και να καταφέρει να επηρεάσει την κοινωνική πραγματικότητα στην οποία δραστηριοποιείται είναι, πως πρέπει να ξέρει πως να παρατηρεί και να αντιλαμβάνεται τις εκάστοτε συνθήκες και περιστάσεις και να προσαρμόζει ανάλογα τις δράσεις της.

Για παράδειγμα στην FARJ, μας πήρε αρκετό καιρό να φτάσουμε στο σημερινό επίπεδο ενότητας που έχουμε, αλλά ποτέ δεν θεωρήσαμε πως το μικρότερο επίπεδο ενότητας που υπήρχε στην αρχή ήταν ένα λόγος για να “διασπαστούμε”. Μια οργάνωση που ξεκινάει να σχηματίζεται ιδίως σε περιοχές που δεν έχουν μια ιδιαίτερη μαχητική προϊστορία πρέπει να είναι υπομονετική. Σαφώς και υποστηρίζουμε απόλυτα την θεωρητική και τακτική ενότητα, αλλά όταν πχ σχηματίζουμε μια οργάνωση, δεν μπορούμε να έχουμε ιδιαίτερα υψηλές απαιτήσεις στο επίπεδο της ενότητας, χωρίς να λάβουν χώρα πρώτα οι απαραίτητες ζυμώσεις και συζητήσεις, μιας και αυτό θα περιόριζε σημαντικά τον αριθμό των αγωνιστών της οργάνωσης (όπως σε πολλές τροτσκιστικές ομάδες).

Γ’ αυτό ακριβώς είναι απαραίτητο να είμαστε υπομονετικοί, μιας και η ενότητα επιτυγχάνεται μόνο μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης, συζητήσεων και κατά κύριο λόγο μέσα από τις πολιτικές πρακτικές της οργάνωσης στους αγώνες που συμμετέχει. Έτσι πρέπει να δώσεις τον κατάλληλο χρόνο, ξεκινώντας με ένα ελάχιστο επιθυμητό επίπεδο ενότητας και από εκεί και πέρα μέσω των κατάλληλων ζυμώσεων που θα προέλθουν από συζητήσεις και δράσεις να επέλθει η περεταίρω ενότητα, οργάνωση κλπ. Οι αγώνες και η μαχητικότητα είναι και αυτοί ένα είδος κουλτούρας και οι άνθρωποι δεν αλλάζουν τόσο εύκολα. Αρχικά θα συμφωνήσουμε με τις μπροσούρες και τα θεωρητικά κείμενα ή με τις δράσεις της οργάνωσης, και από εκεί και πέρα προοδευτικά θα αντιληφθούμε οι ίδιοι την ανάγκη αυτοπειθαρχίας, συνεχής δράσης, θεωρητικής εμβάθυνσης κλπ. Δεν υπάρχει απολύτως κανένα νόημα να απαιτείς από ένα νέο αγωνιστή ένα βουνό από πράγματα και δεσμεύσεις μιας και προφανώς δεν θα είναι ακόμα στην θέση να ανταποκριθεί και όλο αυτό πολύ πιθανόν να έχει ως αποτέλεσμα την αποχώρησή τους από την οργάνωση.

Στην ουσία όλο αυτό πρόκειται μια διαρκή άσκηση του να γνωρίζεις πόσο πολύ πρέπει να “σφίγγεις το σκοινί”, εάν είναι αλήθεια πως όταν είναι χαλαρό υπάρχουν προβλήματα, εάν το παραζορίσεις τότε αυτό θα κοπεί. Πράγμα το οποίο συνεπάγεται πως σαφώς η οργάνωση πρέπει να έχει στα υπόψιν την προσπάθεια διαρκούς αύξησης της ενότητας της, αλλά πάντα “σφίγγοντας το σκοινί” στο κατάλληλο επίπεδο. Αρκετές φορές είναι προτιμότερο να ξεκινήσεις ορίζοντας μόνο κάποιες γενικές γραμμές και να συνεχίσεις διαμορφώνοντας τα υπόλοιπα στην πορεία μέσω του διαλόγου, παρά να προσπαθήσεις να οριοθετήσεις και να επιλύσεις όλα τα ζητήματα εξ αρχής.

Τέλος πρέπει να αναφέρουμε πως η οργάνωση και η ενότητα σε μια αναρχική οργάνωση πρέπει να συνοδεύεται και από δράσεις στα λαϊκά κινήματα. Δεν υπάρχει κάποιο νόημα στο να υπάρχει μια αναρχική οργάνωση με υψηλό οργανωτικό επίπεδο και ενότητα, εάν δεν υπάρχουν αγώνες στους οποίους να συμμετάσχει, εάν είναι εντελώς αποδιοργανωμένοι κλπ. Συμπληρωματικά με τους αγώνες των κινήματων, η αναρχική οργάνωση πρέπει να προωθεί και την περαιτέρω ανάπτυξη της, λαμβάνοντας υπόψιν τις (κοινωνικές) συγκυρίες μέσα στις οποίες βρίσκεται και δρα. Η αύξηση των κοινωνικών αγώνων, έχει ως φυσικό αποτέλεσμα την ανάλογη προσαρμογή της αναρχικής οργάνωσης σε αυτούς.

Θα θέλατε να προσθέσετε κάτι ακόμα;

FARJ: Μόνο να ευχηθούμε καλή δύναμη στους αναρχικούς συντρόφους (ανά τον κόσμο) και ειδικά σε εσάς στην Zabalaza. Ελπίζουμε πως τα αυτόνομα κοινωνικά κινήματα θα αναπτυχθούν περαιτέρω και οι αναρχικές ομάδες και οργανώσεις θα μπορέσουν να συνεισφέρουν σε αυτόν τον αγώνα με μια κατεύθυνση αγώνα που θα έχει επαναστατικές προθέσεις και την οποία θα αναλάβουν να φέρουν εις πέρας οι ίδιοι οι καταπιεσμένοι. Υπάρχει ακόμα χώρος για όνειρα σε αυτόν τον κόσμο.

http://halastor.blogspot.com.au/2014/06/blog-post_21.html

μετάφραση kostav

*Δημοσιεύτηκε σε δύο μέρη στο www.anarismo.net

<http://www.anarkismo.net/article/27196>

<http://www.anarkismo.net/article/27197>